

“Ik kan zelfs mijn vingers niet meer bewegen”

Voormalig tv-presentator Emiel Goelen totaal verlamd

BRUSSEL- Na zes jaar vechten tegen ALS, komt Emiel Goelen (65) naar buiten met zijn strijd tegen de fatale zenuwziekte. “Ik ben totaal verlamd”, vertelt de voormalige tv-presentator ons. “Ondanks de antidepressiva, ziet mijn man het niet echt meer zitten”, voegt zijn echtgenote eraan toe.

Jo DE RUYCK

Dankzij de Ice Bucket Challenge kwam ALS, de zenuwaandoening die geleidelijk de spieren verwoest, volop in de aandacht, maar nu krijgt de ziekte op pijnlijke wijze een gezicht. Emiel Goelen lijdt al zes jaar aan ALS en is ondertussen totaal verlamd. Goelen is al een tijdje van het tv-scherm verdwenen, maar in de jaren '90 was hij jarenlang het gezicht van het consumentenmagazine ‘Op de Koop Toe’. ‘U kijkt toch ook?’, het zinnetje waarmee hij het TV1-programma (dat hij samen met Rita Van Negen presenteerde) afsloot, is tot op vandaag een klassieker.

Wanneer we naar Goelen bellen, neemt zijn echtgenote Sonja (65) de telefoon op. “Mijn man is op dit moment erg zwak”, zegt ze, maar meteen daarna komt Goelen toch zelf aan de telefoon. Zijn stem kraakt, hij spreekt moeizaam en is

moelijk te verstaan. “Ik kan niets meer, mijnheer. Ik slaag er niet eens meer in mijn vingers te bewegen. Alles moeten ze voor me doen. De verpleger is er net om me te wassen, ze gaan me nu uit mijn stoel helpen. Daar lig ik hele dagen in. Om in bed te kunnen, hebben we een lift laten installeren.”

Gezond geleefd

Goelens echtgenote neemt de telefoon weer over, hoorbaar emotioneerd. “Emiel schaamt zich eigenlijk nog altijd voor zijn ziekte. Hij heeft altijd gezond geleefd, niet gerookt noch gedronken en toch wordt hij hierdoor getroffen. In 2008 scheurde hij zijn meniscus en dat wou maar niet genezen. Toen kregen we het verdict te horen: ALS. Een langzaam vorderende vorm weliswaar, want sommige ALS-patiënten is nauwelijks meer dan een jaar gegund. Maar mijn man heeft het er moeilijk mee en daarom heeft hij jarenlang zijn ziekte verzwegen.”

Ook voor Sonja is het loodzwaar. “Jarenlang verzorg ik mijn man al. Ik kon ook niet anders dan verpleging in huis nemen, want Emiel heeft dag en nacht assistentie nodig. ’s Nachts moet mijn man zeker een keer of tien van zijn ene zij op zijn andere worden gedraaid. Anders vergaat hij van de pijn. Bij álles moet ik hem helpen, zelfs in zijn haar krabben kan hij niet meer zelf.’ Over de vooruitzichten is zijn echtgenote somber. “Verbetering is niet meer mogelijk. Niet te verwonderen dat Emiels moraal niet schitterend is. Hij krijgt antidepressiva, maar het blijft erg lastig.”

Emiel Goelen, net voor de ziekte ALS toesloeg in 2008. FOTO BELGA

